

Egy nyáj egy Pásztor felügyelete alatt

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2021. június 2.
<https://www.ekklisiaoradea.ro/>

János evangéliuma 10, 1-16: "Bizony, bizony mondom néktek, aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit, és a juhok hallgatnak annak szavára, és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját. Ezt a példázatot mondá nékik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit szól vala nékik. Újra monda azért nékik Jézus: bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó, ha valaki én rajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon és öljön, és pusztítson, én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek. Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut, és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra. Én vagyok a jó pásztor, és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és leszen egy nyáj és egy pásztor."

1Péter 5,1-4: "A köztetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs, Krisztus szenvedésének tanúja és az eljövendő dicsőség részese: legeltessétek Isten köztetek levő nyáját, gondot viselve rá ne kényszerből, hanem önként, ne rút nyereszkeskedésből, hanem készségesen, ne úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját."

Amikor a Lukács 12-ből olvastam ezeket az igeverseket: "Kicsoda hát a hú és a bölcs sáfár, akit az úr gondviselővé tett a házanépe fölött, hogy idejében kiadja nekik élelmüket? Boldog az a szolga, akit megérkezésekor ura ilyen munkában talál! Bizony mondom nektek, hogy egész vagyona felett gondviselővé teszi" - az Úr megérintett, és arra gondoltam, hogyan lehetséges ez.

Nagyon érdekes, ahogy mi összegyűlünk szerdánként. Ezeken az alkalmakon részt vesznek több helyről is olyan testvérek, akikkel nem voltunk közeli kapcsolatban úgy, ahogy azokkal vagyunk, akikkel összejövünk naponta. És én mégis azt gondolom, hogy ez az Úrtól van, hogy ilyen módon összegyűlünk. Nehezebb a dolog másik része: az, hogy felelősséget érezzünk az Úrtól az ilyen alkalmakért is. Azt hiszem, ha az Úr ad valamit, azért adja, hogy a testvérek bátorításban részesüljenek. Voltunk Moldovában a múlt héten, és mindenhol azt láttam, hogy a testvéreknek szükségük van bátorításra, világosságra, hogy fel legyenek emelve, hogy folytatni tudják az utat, amelyre az Úr helyezte őket. A mi felelősségünk ilyen tekintetben nagyon nagy, mert, ahogy már mondtam, ülsz a számítógép előtt, és lehet, hogy a kamera ki van kapcsolva, és nagyon nehéz, hogy tudatában legyél annak, hogy az Úr adott neked valamit, és hogy Ő azt akarja, hogy másokért éljünk. Amit az Úr munkált bennünk, azzal tudjunk példaként lenni a többi testvér számára, akik mellettünk vannak. Ma nagyon

nagy zavar van a testvérek között.

Újra elolvasom a 7-8. igeverseket az Énekek Éneke 1. részéből: "Mondd meg nekem te, akit lelkem szeret, hol legeltetsz, hol deleltetsz délben? Hogy ne kelljen elfátyoloznom magam társaid nyájainál. Ha nem tudod, ó, asszonyok legszebbike, eredj a nyáj nyomába, és őrizd kecskéidet a pásztorok sátrai körül!" A Darby fordítás azt mondja: "miért van az én arcom elfedve a te társaid nyájainál?"

Ez az asszony nem arra volt kíváncsi, hogy megtalálja a pásztor nyáját. Ő arra vágyott, hogy megtalálja a pásztort. De ő egyszerűen elfátyolozott arccal volt éppen a társai nyájainál, ahogy ez a fordítás mondja. Valahogyan az történt, hogy azok, akik a nyáját kellett volna, hogy őrizzék, megosztották a nyáját. És ő, aki a társai nyájai mellett volt - nem nyája mellett, egyesszámban -, mivel az arca el volt fedezve, nem találkozott azzal, aki a juhok nagy pásztorja volt. És akkor azt mondja: "mivel nem tudod, ó asszonyok között legszebb, jöjj ki a *nyájnak* nyomdokain" - nem a nyájak nyomdokain. És ha a *nyáj* nyomdokain jársz, akkor találkozni fogsz a nagy Pásztorral.

Ha elolvassuk ezeket az igeverseket a János evangéliuma 10. részéből, amikor ott az akolról van szó, ott Izráel népéről van szó. De a végén azt mondja nekik: vannak más juhaim is, akik nem ebben az akolban vannak, kihozom azokat is, mint ahogy azokat is, akik ebben az akolban vannak, és végül lesz egy nyáj és egy pásztor.

Ha a négy evangéliumot olvassuk, nagyon világosan látjuk az Úr nyomdokait. Ha pedig az Apostolok Cselekedeteit olvassuk, ott a nyáj nyomdokait fogjuk látni. És ha annak a nyájnak a nyomdokain jársz, akkor találkozni fogsz a juhok nagy Pásztorával. Tudjátok mi történt Korintusban: a testvérek megosztották a nyáját. Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én Krisztusé. Egyszerűen megosztották a nyáját. A mi nyomdokaink a nyáj nyomdokait kell, hogy bemutassák, hogy akik jönnek és kapcsolatba kerülnek velünk, azok találkozni tudjanak a juhok nagy Pásztorával. De tudjátok milyen az ember? Végül egy zárt csoportosulás leszünk, és a motivációink már nem a kezdetiek, hanem hústestiek lesznek.

Voltam valahol, és megkérdeztem a testvéreket: a Jelenések könyvében az efézusi gyülekezethez szóló levélben, amikor az Úr olyan sok dolgot mond róluk, vajon dicséri őket? Tudom a te dolgaidat, tudom a te fáradozásodat. Nagyon sok szép dolog hangzik el, de a végén az eredetiben azt mondja: ellened vagyok, mert a ti motivációtok már nem az Úr iránti szeretet. Titeket a hagyományok irányítanak, a ti dolgaitok irányítanak, és azok, akik a nyomdokaitokban akarnak járni, nem találják meg a pásztort, ahogy itt, ennek az asszonynak az arca el van fedezve éppen a társai nyájai mellett. A mi felelősségünk az, hogy kövessük a nyáját. Szeretem, ahogy az angol fordítás hozza bizonyos helyeken: nem azt mondja, hogy egy nyáj és egy pásztor, hanem azt mondja: egy nyáj egy pásztor felügyelete alatt. Az én juhaim hallják az én hangomat és elfutnak az idegentől. Nevükön szólítom őket, ők követnek engem, én előttük megyek és a juhok követnek engem. Az én juhaim ismerik az én hangomat.

Szeretném a nyájnak néhány jellemzőjét felsorolni (nem a nyájak jellemzőit, hanem a *nyáj* jellemzőit). Hallottatok olyan emberekről, akik gyülekezeteket plántálnak. Tudjátok, hogyan született a jeruzsálemi gyülekezet? A jeruzsálemi gyülekezet úgy született, hogy az Úr azt mondta: maradjatok a városban, ne menjete el. És százhusz ember összegyűlt egy felső szobában, és imádkoztak, imádkoztak, imádkoztak, míg végül az történt, hogy a Szent Szellem pünkösdkor kitöltetett, és a gyülekezet megszületett. Bárhol, ahol másként jön létre gyülekezet, például úgy, hogy gyűjtsük össze az embereket a környékről, és csináljunk egy gyülekezetet, az nem lesz gyülekezet. Mert a gyülekezet születik. A gyülekezet nem egy intézményi szervezet. Legalább egy maroknyi ember kell, hogy imádkozzon, hogy a gyülekezet létre jöjjön. Testvérek, én hiszem ezt. Láttátok azt is, hogy milyen nehéz felszínem maradni. Nagyon nehéz! Nagyon nehéz, hogy fennmaradj, és ne hátrálj meg, mert

mindenféle dolog, mindenféle támadás, mindenféle vád ér. Minden dolog ahelyett, hogy előre mozdítana, inkább visszahúz.

Mikor én először találkoztam itt testvérekkel, az körülbelül 1964-ben volt. Én akkor nem voltam megtérve az Úrhoz, de kezdtem látni, hogy a testvérek imádkoztak azért, hogy az Úr munkálkodjon közöttük. Én hiszem, testvérek, hogy ha mi a mai napon létezőnk, - és elég sok év eltelt azóta, hogy az Úr elkezdett munkálkodni ebben a térségben -, hogy mi ezeknek az imádságoknak köszönhetően állunk ma itt, és tudunk együtt lenni. És legalább egy kis csoport ember imádkozott: Uram, munkálkodj Te közöttünk. És az Úr elkezdett munkálkodni.

Elsősorban ezt szeretném mondani, hogy a gyülekezetet nem lehet megszervezni. A gyülekezetnek meg kell születnie, úgy, ahogy Jeruzsálemben történt. Az Úr elkezdett munkálkodni és ők foglalatosak voltak az apostolok tudományában, a közösségben, a kenyértörésben és az imádságban. Testvérek, nemrég beszéltem egy testvérrel, aki ment egy helyre, és megkérdeztem tőle: mit csinálsz te ott? Ment meglátogatni testvéreket, és azt válaszolta: imádkozunk. Én azt mondtam: testvér, ti a végén kezditek, mert nem így kell kezdeni. Mert az ige azt mondja: ők foglalatosak voltak az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádságban.

Tudjátok testvérek, hogy ma nagyon el van hanyagolva a kenyértörés és az imádság. Itt nem azokról beszélek, akiknek ott van a szívében a vágy, de nincs lehetőségük ezt tenni. Azokról beszélek, akiknek van lehetőségük, és nem vesznek részt ezeken az alkalmakon. Tehát, ha valahol látni akard a nyáj nyomdokait, akkor látni fogod az apostolok tanítását, a közösséget, a kenyértörést és az imádságot. Nem megy másképp.

Egy másik dolog, amit mondani szeretnék az, hogy a mi alkalmainkra sokszor jönnek szülők kicsi gyermekekkel. És el kell, hogy teljen valamennyi idő, míg ezek a gyerekek megszokják. A gyerekek zajonganak. És azt akarom mondani, hogy az Úr gyülekezetében vannak szülők, fiatalok, gyermekek. Nagyon sok gyermek van. A gyülekezet sosem lesz csak felnőttekből alkotva, gyermekek is vannak. A gyermekeknek megvannak a saját problémáik. Ez nagyon fontos. Mit gondoltok, mi történt az efézusi gyülekezetben, mikor azt a levelet megkapták? A külső dolgok mintha ugyanúgy mentek volna tovább. Volt tevékenység, volt munkálkodás, fáradozás, nagyon sok dolog volt, de hiányzott valami. Már nem volt meg az egymás iránti forró szeretet. Ez hiányzott. Testvérek, ha ez a szeretet létezik, úgy ahogy az elején volt, akkor el tudod viselni a másikat a gyengeségeivel együtt. De ha nincs ez a szeretet, akkor elkezdesz a másik hibáiról beszélni. A nyáj jellemzőinek egyike az, hogy nagyon szeretik egymást.

Egy további jellemző az, hogy minden alkalom fontos. Jonathan Edwards, akit az Úr hatalmasan használt az első nagy ébredés során Amerikában, igen fiatal ember volt, de azt mondta, hogy nem szeretne hiányozni egyetlen alkalomról sem, mert ha hiányzik, lehet, hogy éppen akkor munkálkodik a Szent Szellem. Tudom én is, hogy mikor bizonyos alkalmakon szólt az Úr és áldást adott, akik hiányoztak, és nem voltak jelen, meg voltak fosztva attól, amit az Úr akart munkálni. Minden alkalom fontos volt. És ennek köszönhetően, hogy Jonathan Edwards ilyen lelkiismeretes volt, végül tudjuk mi történt: egyike volt azoknak, akiket Isten felhasznált ebben az ébredésben. Minden alkalom fontos. Persze ez nem azt jelenti, hogy nem megyünk át mindenféle helyzeteken. Egyes testvéreknek, akik kezdtek összegyűlni telve buzgósággal, és nagyon sok alkalmat tartottak, azt mondtam, hogy ne gyűljenek olyan gyakran, hanem legyen kevesebb alkalom, és ha látják, hogy működik, akkor gyűljenek többször. De ne úgy legyen, hogy sok alkalom van, és nem képesek helytállni.

Testvérek, én nagyon nagy dolognak tartom, hogy tudatában legyünk annak, hogy a Szent Szellem jelen van, és Ő munkálkodik a szíveinkben. Felfed dolgokat és munkálkodik a szívünk mélyén, és meg tudjuk érteni, mit akar Ő kimunkálni. Ez nagyon fontos. A Szent Szellem elkezd munkálkodni, elkezd átformálni és megmutatni sok dolgot. Az Ő jelenléte nagyon fontos. Ahogy az 1Korintusban olvassuk, hogy ha bejön egy hitetlen közéjük, az megítéltetik és elismeri, hogy Isten van ott jelen

köztük (1Kor, 14,24-25).

Egy következő dolog: bármennyire odaszánt is valaki, és prédikál és igéje van az Úrtól minden alkalommal, ez nem elég. Nagyon fontos, hogy minden tag működjön, hogy minden tag hozzon valamit. És ha mi az Úrtól kérjük, hogy adjon valamit, akkor Ő bizonyára fog adni. És testvérek, ha valaki meg akarja találni a juhok Pásztorát, a nyáj Pásztorát, akkor itt azt mondja az ige: kövesd a nyáj nyomdokait. Ha meg akarjuk találni a nyáját, akkor olvasva az Apostolok cselekedeteit láthatjuk, hogy az Úr tulajdonképpen mit akar munkálni. Mit akar Ő munkálni? Mi az Ő munkája?

Tudjátok, hogy Pál azt mondta a korintusiaknak: tárjátok ki a szíveiteket. Testvérek, én mikor megyek valahova, vagy hallok egyesekről, akkor legelőször is azt figyelem, hogy ők zárt testvérek-e. És ha zártak, akkor azt gondolom, hogy valami nincs rendben. Nyitottaknak kell lennünk, természetesen az Úr számára, és nem a világ számára. Nyitva kell, hogy legyen a szívünk minden testvér előtt. És néha-néha tesztelve leszünk, hogy tanuljunk. Ne gondoljuk, hogy a dolgok véletlenszerűek. Mi találkozunk testvérekkel és megvizsgáljuk őket, és azt gondoljuk, ők nem úgy gondolkoznak, ahogy mi. De testvérek, azt szeretném mondani, hogy nem éppen így van. Meg kell tanulnunk nem a kapott világosságunk szerint járni, hanem azokban a dolgokban, amelyekre eljutottunk, ugyanazon az úton járjunk a nyáj nyomdokain. Lehet, hogy úgy gondoljátok, hogy ez nehéz. Igen, nagyon nehéz, mert csak az Úr tud munkálkodni a mi szíveinkben, hogy nyitott emberek legyünk az Úr felé, és az Úr tudja munkálni a mi életünkben, amit Ő akar. És az emberek, akik jönnek és figyelnek bennünket, megláthassák, hogy ezek a nyáj nyomdokai, nem pedig a nyájak nyomdokai. Sajnos hallottam egy külföldi prédikátort, aki ismert volt Romániában, így beszélni: az én gyülekezetem. Hogy-hogy a te gyülekezeted? Hajlamosak vagyunk ezt mondani.

Hol legelteted a te juhaidat? Mert miért legyek én olyan, mint aki elfátyolozza magát társaid nyájainál? Miért járjak én ott? Én abban a nyájban szeretnék lenni, amelyet Ő vezet. Nem szeretnék azoknak a nyájaiban lenni, akiknek a nyáját kellett volna legeltetniük, de valahogyan oda jutottak, hogy uralkodtak a nyájon. A nyáj nem a mienk. Én azt hiszem, a mi felelősségünk jutalmat nyer: megkapjuk a dicsőség koszorúját, amit azok kapnak, akik pásztorolták a nyáját.

Azt akarom mondani, ne gondoljuk, hogy mi nem lehetünk szűk látókörűek, vagy beszűkültek. Lehet, hogy azok vagyunk. Meg lesz próbálva az ismeretünk. Ha eddig nem láttunk nagyon világosan, az Úr megvizsgál bennünket. Ő készíti el a körülményeket, és Ő úgy készíti azokat, hogy tudjunk tanulni valamit, nem olyan értelemben, hogy elítélve érezzük magunkat, hanem olyan értelemben, hogy tágítani akar bennünket. Tehát, az Úr mutassa meg testvérek, hogy a nyáj nyomdokain járjunk. Ne fogadjunk el ennél kevesebbet, de elsősorban ne másokkal szemben, hanem saját magammal kapcsolatban. Az Úr munkálkodjon az életünkben, hogy meg tudjuk érteni, hogy nagy a felelősségünk. És ha olvassuk a Bibliát, láthatjuk, hogy milyen könnyen elbuktak egyesek, és eltávolodtak az igazságtól és más egyebet gyakoroltak. Mikor adott a lehetőség, hogy közösségek legyen valakivel, ne utasítsátok el. És ami titeket illet, legyetek nyitottak, hogy megtanuljátok, hogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járjunk, ugyanazon értelemben legyünk. Az Úr meg fog áldani, ha így járunk.